

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2019. március 21.
(csütörtök)

Szepesy László

AKADÁLYOKAT LEGYŐZVE SZOLGÁLNI

Énekek: 274, 396

Alapige: Sofóniás 1,1-3

„Az Úr igéje, amelyet szólt Sofóniásnak, a Kusi fiának, aki Gedáliás fia, aki Amariás fia, aki Ezékiás fia, Jósiásnak, az Amon fiának idejében. Elvesztek, mindent elvesztek e föld színéről, azt mondja az Úr. Elvesztek embert és barmot; elvesztem az ég madarait, és a tenger halait és a botránkoztatás eszközeit a hitetlenekkel együtt; az embert is kiirtom a föld színéről, azt mondja az Úr.”

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, mennyei Édesatyánk, hogy ma is gyermekeidként élhettünk, és a tenyereden hordoztál minket. Köszönjük, hogy minden dolgunkat úgy forgattad, és úgy viselted gondunkat, mint az apa visel gondot saját fiára és gyermekére. Köszönjük, hogy bár Te a mennyekben vagy, és szentségben és igazságban lakozol, mégis a nyomorulttal és alázatos szívvel is jelen vagy Szentlelked által, és megtapasztalhattuk ezt mi magunk is. Minden terhet, fájdalmat hordozva, velünk voltál, és nem hagytál el minket.

Urunk, köszönjük, hogyha a mai nap során is tudtunk azért tenni valamit, vagy éppen könyörögni, hogy a Te neved szenteltessék meg ezen a földön, és „legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben”, úgy itt közötünk is. Köszönjük, hogyha az engedelmesség lelkével támogattál minket, és másoknak valamit az evangéliumból fel tudtunk ragyogtatni. De hogyha ezt nem tudtuk megtenni, akkor kérjük a Te kegyelmedet és bocsánatot, hogy fedezd el a mi bűneinket Krisztus áldozatáért. Hálát adunk, hogy még ez a bukás is a javunkra lehet, mert rámutatsz arra, hogy mennyire Rád szorulunk, és ezáltal is magadhoz hívsz minket.

Köszönjük Neked, hogy ma este is rendeltél időt nekünk a fizikailag is fárasztó nap után, hogy testvéri közösségben imádjunk Téged, és kérjük kijelentett akarodat, igédet, hogy azt hirdettesd, úgy, ahogyan csak Te tudod: hogy a szívig jusson el, annak gondolatait ítélje meg, de ne csak ítéletként hangozzék el, hanem készítsen fel bennünket a Neked odaszánt életre, az engedelmességre, hogy járhassunk azokban a jó cselekedetekben, amelyeket számunkra készítesz. Szeretnénk kérni, hogy így hirdettesd ma is igédet közöttünk, és Szentlelked munkálkodjék szívünkben azért, hogy hálával feleljünk Neked, és valóban őszinte hittel, szívvel, egy szájjal és egy szívvel tudjunk dicsőíteni Téged itt, közösen, és egyen-egyenként majd hazamenve. Kérjük ezért, hogy legyen ez a mai alkalom is a Te dicsőségedre.

Krisztus nevében kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Sofóniás próféta könyve a Biblia kevésbé ismert részei közé tartozik, mégis, mivel az Úr igéje, ezért nekünk szóló, személyes üzenetekkel bír, amelyeket nem hagyhatunk figyelmen kívül, és nem lapozhatjuk át ezt a könyvet, hanem ugyanúgy tanulmányoznunk kell, és feltennünk a kérdést: mit üzen személyesen nekem az Úr ezen a könyvön keresztül. Ezért, ha az Úr engedi és élünk, egy igehirdetés-sorozat keretén belül szeretném a könyv főbb üzeneteit a testvérek elé hozni, és megnézni azoknak aktualitásait.

Elöljáróban szólnom kell néhány szót a könyv történelmi háttéréről, és a mai igehirdetés nagy része erről fog szólni, és az erről szóló üzeneteket foglalnám össze. A próféta a Kr. e. 630-as évek környékén élt, és ahogyan azt az első versben is látjuk, Jósiás király uralma alatt végezte a szolgálatát. A próféta őseiről, akiket az első versben említ, nem sokat tudunk, ezért nem is érdemes különféle találgatásokba merülnünk, hogy kik is voltak ők, és milyen családból származott Sofóniás. Ami bizonyos, hogy a próféta Jeruzsálemben élt (a könyvben lévő részletes leírások Jeruzsálemtől arról tanúskodnak, hogy a próféta nagyon jól ismerte a fővárost, jobban, mint egy átutazó idegen), és azt is tudjuk róla, hogy a felsőbb körökhez tartozott, mivel a nemzetközi politikában is elég jártas volt, ahogyan azt később látni fogjuk a könyv egyes részeiből. A legfontosabb azonban, amit tudnunk kell róla, és ezzel kezdi rögtön a könyvét, hogy az Úr prófétájává tette őt akkor, amikor Igéjét kijelentette neki. Mert rögtön a könyv elején ezzel kezdi az első versben, hogy egyértelművé teszi számunkra, hogy az, amit ő itt le fog írni, az nem személyes vélemény, az nem az ő elképzelése a jövőről, vagy egy kitalált dolog, hanem az Úr igéje, amelyet ne-

ki adott, és amelyet neki, mint egy tolmácsnak, tovább kell adnia és mondania Isten népének. Sofóniás csak a hírvivő szerepét vállalja fel, az üzenet forrásának Istent magát jelöli meg, és nekünk is így kell ezt hallgatnunk.

A következő fontos dolog, amit tudnunk kell, hogy Sofóniás idejében prófétált Jeremiás és Habakuk próféta is. Ennél a pontnál meg kell állnunk, hogy végiggondoljuk ezt a történelmi helyzetet. Jeremiás prófétára általában úgy szoktunk gondolni, mint az Úr visszautasított, megvetett, börtönbe zárt magányos szolgájára, akinek igehirdetése úgymond eredmény nélküli volt, mivel Júda népe nem hallgatott rá, és a későbbi királyok, Jósiás fiai elutasították őt, mivel nem hódoltak be a babiloni királynak, ahogyan arra az Úr felszólította őket a próféta által, hanem a babiloni király ellen küzdöttek. Ezt a képet Jeremiásról kicsit árnyalnunk kell, és ki kell egészítenünk, mert az Úr őt két prófétatárssal is támogatta, nem volt ő annyira magányos. Ez a két próféta Sofóniás és Habakuk volt. Az Úr őáltaluk is megerősítette Jeremiás üzenetét, mert az ő könyveik is azokról az ítéletekről szóltak, amelyeket Jeremiás is meghirdetett. Sofóniás könyve tehát lényegében véve megerősítése annak, amit az Úr Jeremiás által mondott, és a próféta társát is erősítette Isten ezzel a bibliai könyvvel, ezzel a kijelentéssel, mivel az általános elutasítás idején, amikor a nép nagy része elutasította Jeremiást, ez a bibliai könyv emlékeztette őt arra, hogy az Úr adott mellé szolgatársakat, akik ugyanazt képviselték, amit ő is. És ezt a két másik prófétát ugyanúgy elutasította a nép, mint Jeremiást, tehát Jeremiás nem volt egyedül ebben az időszakban, ami az egyház életében egy elég nehéz korszak volt.

Ezt azért fontos kihangsúlyoznunk, mert a hívőknek minden korban valahogy így kellene szolgálniuk. Mert Isten szolgálói közül senkinek sem lenne szabad a többiektől függetlenül végeznie a rábízott munkát, hanem testvéreivel összefogva erősíteniük kellene egymást, erőiket összeadva, egymást kiegészítve kellene törekvéseiket, céljaikat képviselniük. Különösen fontos üzenet ez számunkra, mivel napjainkban az individualizmus korát éljük. Sokan a hívők közül is, akár nagy, akár kis gyülekezethez tartozzanak, egyedül küszködnek a szolgálattal, és nem keresik a többi hívővel a közösséget, a segítségüket és a támogatásukat. Isten ez által a három próféta által is arra akar ösztönözni minket, hogy együtt képviseljük azt az evangéliumot, ami megmenekülésünk egyedüli útja, de nemcsak a mi megmenekülésünké, hanem mindenkié.

A hívők összefogásának több haszna is van, amikre most nincs időnk részletesen kitérni, csak kettőre szeretnék rávilágítani a könyv kapcsán. Az egyik haszna annak, hogyha a testvérek összefognak, az hogy az ember bátrabban mer szólni akkor, ha valaki mellette áll, mint akkor, amikor csak egyedül kellene képviselnie a többséggel szemben az Úr akaratát.

Amikor hitetlenekkel szoktam beszélgetni, és bizonyosságot teszek az evangéliumról, mindig bátorító számomra arra gondolni, hogy nem vagyok egyedül a hitemmel, hanem mögöttem áll egy gyülekezet, és mögöttem áll az egyház. Nem azért, mintha az evangélium azért lenne igaz, mert sokan hisznek benne (ezen az alapon akkor a világ ideológiái győznének, mert azokban még többen hisznek). Azért bátorító számomra, hogy többen hiszszük ugyanazt a Jézus Krisztusról szóló evangéliumot, mert Isten Szentlelke munkáját látom ebben, és azt, hogy a közöttünk lévő egységet Ő teremtetten, és nem mi kreáltuk. Egyébként a beszélgetőpartnereim figyelmét gyakran felhívom arra a tényre, hogy nem vagyok egyedül azzal a meggyőződéssel, amit most itt személyes párbeszédben kifejtök nekik, hanem egy hívő nép áll mögöttem. Fontos ezt hangsúlyoznunk, mert nagyon sokan úgy hiszik az ilyen személyes beszélgetések alkalmával, hogy mi csak egy magánvéleményt fejtünk ki, mondunk el nekik, amikor az evangéliumról beszélünk, holott egy közösség, Isten népének közös hitvallásáról van szó. A legtöbb világi ember egyébként nem tud ilyen közösséget maga mögött felsorakoztatni, nem tudja felmutatni, hogy velem együtt még mások is ezt vallják, és nem tudna megnevezni egy közösséget úgy, mint ahogy mi meg tudjuk akár a gyülekezetet, akár az egyházat. Ezt csak azért hangsúlyozom, hogy legyünk bátrabbak a személyes bizonyágtételeinkor, és gondoljunk mindig erre, hogy az evangéliumot, amiről én most beszélni igyekszem, nem egyedül képviselem, hanem nagyon sokan vallják azt velem együtt, és ezért merjem azt én is bátrabban hirdetni és képviselni. Úgy, ahogyan a próféták üzenetei is bátorítólag hatottak egymásra. Én biztos vagyok benne, hogy Jeremiás is bátrabban hirdette az ítéletet, amit az Úrtól vett, úgy, hogy Sofóniás könyve is ugyanerről szól, és ugyanerről prédikált ő is.

Fontos tehát a testvéri összefogás és összetartozás elhívése, meglátása. Különösen igaz ez akkor, amikor üzenetünk elmarasztaló, vagy például, mint Jeremiás és Sofóniás esetében is volt, Isten ítéletével kapcsolatos. Valljuk be, nagyon gyakran félünk rossz hír vivőjének lenni. Mire gondolok? Például félünk a bűnről beszélni. Munkatársaknak, szeretteinknek, bárkinek rávilágítani arra, hogy akármennyire is szeretlek, becsülöm a szorgalmadat, az elköteleződésedet, a családod iránti szeretetedet, akkor is te egy bűnös ember vagy, akinek Isten bocsánatára van szüksége. Félünk ezt kimondani, rossz hír vivőjének lenni, pedig fel kellene ezt vállalnunk! Bátorítson minket az, hogy az isteni üzenetet adjuk tovább, nem mi találjuk ki azt, mi is kaptuk, és testvérek támogatnak minket benne, akik ugyanezt hiszik és képviselik.

A hívők összefogásának másrészt olyan haszna is van, hogy nem egyedül kell minden dolgot elvégeznünk, hanem egymás munkájára és szolgálá-

latára kellene építenünk, egymást ki kellene egészítenünk. Vegyük például Sofóniás könyvét, és annak üzenetét. Elég szokatlan dolog, hogy a próféták minden tanítás és figyelmeztetés nélkül ítéletet hirdessenek, pedig Sofóniás ezt teszi. Az lenne a természetes, ha a próféta előbb tanítaná a népet Isten akarására, és csak utána, miután a nép engedetlenkedett, és elutasította az igét, azután következne az esetleges büntetés meghirdetése, és a megtérésre hívás. Sofóniás könyve azonban rögtön az ítélet meghirdetésével kezdődik, amely elég kemény hangnemben íródott. Miért az ítélettel kezdi a próféta? Azért, mert Isten az akkori próféták szolgálatát egy egységként látta, és egy egységként irányította őket, és könyveik üzenetét egymásra építette. Sofóniás könyve azért nem tartalmaz tanítást és figyelmeztetést, mert az Úr azt már Jeremiás által meghirdette Jeruzsálemben és Júda-szerte, de a nép azt elutasította, és az Úr útját elhagyta. Sofóniásnak nem kellett azt megismételnie, amit Jeremiás már tanított, hanem arra alapozva állhatott ki a nép elé, és hirdethette ki az ítéletet. Látjuk, hogy Sofóniás is Jeremiás szolgálatára épített?

De itt felvetődik egy kérdés: az ítéletet miért kellett három próféta által is meghirdetni, ha a tanítással nem ez történt? Azért, mert bár az ítélet szinte az ajtó előtt állt, mégsem hitte el a nép többsége azt. Nem hitték, hogy bekövetkezhet. Isten azért hirdette meg az ítéletet három próféta által is, hogy nagyobb hangsúlyt és nyomatékot adjon annak. A népnek el kellett volna gondolkoznia egy próféta ítélethirdetésén is, de amikor az Úr már három szolgáját is ezzel a feladattal bízta meg, akkor arra a szokásosnál is jobban oda kellett volna figyelniük. Isten tehát úgy döntött kegyelmesen, hogy többször is figyelmezteti népét a közelgő veszedelemre, hogy az komolyabban véve azt, megtérjen bűneiből. Mindemellet pedig Isten korábban már tanította népét, mondhatjuk, hogy több mint száz éven keresztül a többi próféta által is, a nép mégsem akart azok hatására megtérni. Amikor a babiloniak serege által véghezvitt ítélet ideje elközelgett, akkor Isten már az ítélet bizonyosságát akarta népének hangsúlyozni, és nem arra tanítani őket, hogy milyen bűnöket kerüljenek el. Akkor már az ítélettel kellett szembenézni. Az ítélet eldöntött, bizonyos volt, hogy nem lehet elkerülni. Ezt hirdette meg Sofóniás és a többi próféta is.

Ennek az első három versnek a következő üzenetét akkor értjük meg, amikor végiggondoljuk, hogy milyen korban hangzott el. Jósiás volt a király, aki Amon fia volt. Ez a kifejezés, hogy *Amon fia*, *Jósiás* egy korbeli meghatározást, datálást jelent, ami segít nekünk abban, hogy tudjuk, mikor élt a próféta. Ugyanakkor kicsit több is ez a kifejezés egy egyszerű datálásnál. Mert ha csak a kort akarta volna a próféta meghatározni és megjelölni, hogy mikor élt, akkor elég lett volna annyit írnia, hogy Jósiás ki-

rály idejében, mivel nem volt más ilyen nevű júdai vagy izráeli király. Más prófétai könyvek gyakran használták ezt a módszert: csak a király nevét jegyezték fel, hogy a nép tudja, mikor történt, de a király apját nem említik. Valami miatt azonban Jeremiás is, és Sofóniás is megemlíti Amon, aki úgymond nem volt egy említésre méltó, pozitív király. Amon két évig uralkodott csak, de elhagyta az Urat, azt tette, ami utálatos volt előtte, és apja, Manassé nyomdokaiban járt. Manassé istentelenségét azzal tudnánk a leginkább összefoglalni, hogy fiait átvitte a tűzön, ördögösöket, varázslókat és jóvendőmondókat vett maga mellé a királyi udvarba, és az ő szavuk alapján irányította az országot. Amon az apja nyomdokaiban járt, tehát nem volt nagyon pozitív király, és ennek meg is lett a következménye: 2 év uralkodás után meggyilkolták, hogy fiát, Jósiást ültessék helyére a trónra. Ha ő ennyire negatív uralkodó, miért említi meg az apát a próféta, miért nem volt elég csak annyit írnia, hogy Jósiás uralkodása alatt szolgált? Azért, mert a könyv mondanivalója, az ítélet meghirdetése összefüggésben van a korábban élt királyokkal. Manassé és Amon ideje alatt Júda népe elhagyta az Urat, bálványokhoz fordult, és az istentelenség eluralkodott az országban, és ez volt Isten büntetésének egyik fő oka, ezért kell ezt megemlíteni, ezért kell a korszakról így beszélni, hogy Amon fia, Jósiás.

Másrészt pedig azt is látnunk kell, hogy milyen volt Jósiás király kora, uralkodása. Sokan úgy vélik, hogy Jósiás király uralma alatt megfordult a helyzet Júdában, mivel a király hívő volt, és megújította az egyházat. Valóban Jósiás Isten hű szolgája volt, aki által az Úr nagyon nagy dolgokat vitt véghez. Jeruzsálemet, Júdát, de még Izráelt is – ami ekkor már nem létezett országgént – megtisztította a bálványoktól, hogy a nép csak az Urat szolgálja. Már ez önmagában véve, hatalmas dolog volt, mert sok korábbi hívő király nem merte meglépni ezt a lépést, hanem megtűrte a bálványvallásokat. Emellett, mikor felújította a templomot, a megtalált törvénykönyv szövegét hallva megalázta magát az Úr Igéje előtt, és igazat adott annak, hogy a nép méltó az ítéletre. Ráadásul a már régóta elhanyagolt páskaünnepet is – amelyet egyébként a mózesi könyvek megparancsolnak, hogy rendszeresen üljenek meg, de több évtizeden keresztül ezt nem tette meg Izráel –, Jósiás király összehívta a népet, hogy az Úr Igéje szerint megünnepeljék azt, és dicsőítsék Őt. Jósiás király tehát hívőként nem tétlenkedett, hanem mindent megtett, hogy népét az Úrhoz vezesse. Itt azonban fel kell tennünk két kérdést. Az egyik: milyen valós eredménye volt Jósiás munkálkodásának? A másik pedig, hogy ha a király szolgálata révén így megújult az egyház, akkor miért jött mégis az ítélet, miért kellett a három prófétának ennek a hívő királynak a munkálkodásával párhuzamosan ítéletet hirdetni? Mert ezek egyszerre történtek. A

király megtett mindent, hogy a nép az Úrhoz térjen, a próféták pedig hirdették az elkerülhetetlen ítéletet. Miért volt ez így?

Először nézzük az első kérdésre a választ: milyen hatása volt Jósiás király munkálkodásának? A korábban említett dolgok megtörténtek: templomfelújítás, bálványoltárok és templomok lerombolása, páskaünnep megtartása. De milyen változás zajlott le az emberi szívekben? És ez a fő kérdés, hogy mi zajlik le az emberi szívekben? Valóban mindenki az Úrhoz tért, és őszinte szívvel és hittel imádta az Urat? Valóban az emberek többsége csak úgy otthagyta korábbi bálványait, és lemondott minden saját elképzeléséről azért, mert a király az Úrhoz hívta őket? A választ nem kell kitalálnunk: a Szentírás tartalmazza. Jósiás halála után fia, Joákház lett a király, ő csak három hónapig uralkodott, mégis ilyen rövid idő alatt visszatért atyái bűneihez – és itt most megint gondoljunk vissza Amonra és Manasséra –, és az országot is sikerült visszavezetnie a bálványimádásba. Őt a fáraó letaszította a trónról három hónap után, és a testvérét, Jojákimot tette királlyá, aki a Biblia szerint szintúgy atyáik bűneiben járt, ami a korábbiakra visszaemlékezve nem sok jót jelenthetett. Ez a gyors visszatérés a bálványokhoz Jósiás halála után, és az, hogy az ország olyan könnyen vette ezt a változást, és nem hallunk semmi ellenállásról, vagy arról, hogy a hívők küzdöttek volna ez ellen, azt sejteti, hogy Jósiás király idejében nem tért meg a nép a bálványimádásból. Sajnos gyakran előfordul az, hogy ha egy lelki vezető az Úrban hisz, és a rá bízott embereket, a népet Istenhez tereli, akkor követik őt, de a többség csak színlelésből, és nem őszinte hittel. Az emberek részt vettek a templomi kultuszban, az áldozat-bemutatókban, a húsvét megünneplésében, de a szívük valójában még mindig a bálványokhoz húzott. Jósiás király idejében is így volt. Sokan úgymond aranykorszaknak tartották az ő uralkodását, így szokás emlegetni, hogy a jósiási reformok, mert valóban a király mindent megtett, hogy helyreállítsa Isten igazi imádatát és az egyházat. Ezzel nem is volt gond, mégis lelkileg nézve azt kell mondanunk (és ezt erősítik meg a prófétai könyvek), hogy ez a kor nem hozott megújulást, nagyszámú megtérést, ahogyan azt a későbbi eseményekből is látjuk. Bár sokan azt gondolják, hogy ha valaki részt vesz egy gyülekezeti alkalmon, és nyíltan nem mond ellent az Igének, akkor az már nagy hívő, a valóság az is lehet, hogy csak színleli a kegyességet, de szívében nem az Úr, hanem a bálványok uralkodnak.

A második kérdésre a válasz, hogy miért jött az ítélet, ebből az első válaszból következik. Amikor Jósiásék megtalálták a Törvénykönyvet, Isten üzent a királynak. A következőket mondta: *„Ezt mondja az Úr: ímé én veszedelmet hozok e helyre és ennek lakosira, mindazokat az átkokat, amelyek meg vannak írva a könyvben, amelyet felolvastak Júda királya előtt;*

Mivel elhagytak engem, és idegen isteneknek tömjéneztek, hogy engem haragra gerjessenek az ő kezeiknek minden cselekedetei által. Felgerjedt az én haragom e hely ellen, és el sem oltatik” (2Krónikák 34,24-25). Az ítélet oka elsősorban tehát az Úr elhagyása és a bálványimádás volt, azaz Júda korábbi bűnei. De nemcsak korábbi, hanem jelenlegi is. Sofóniás az első fejezet folytatásában nagyon részletesen leírja, hogy Jeruzsálemben és Júdában hányféleképpen imádták a bálványokat az emberek (erről majd egy másik alkalommal szeretnék szólni). Jósiás idejében is megvoltak ezek a jelenségek, és bár a király mindent megtett azért, hogy kiirtsa a bálványokat, de az emberi szívekből nem tudta eltüntetni azokat, azt ember nem tudja megtenni.

Mindebből azonban egy csodálatos üzenet is kibontakozik számunkra. Mert Jósiás király, még mielőtt a nagy munkájához hozzálátott volna, már tudott az ítéletről, és annak megváltozhatatlan voltáról. Az a kép, amit ő kapott üzenetben, hogy Isten haragja felgerjedt, „és el sem oltatik”, ezt jelenti ki: az ítélet elvégeztetett, végre fogják hajtani. Mégis, hadd mondjam így, hogy az ítélet bizonyossága ellenére Jósiás végezte a rábízott szolgálatot, és nem törődött azzal, hogy eredménytelen lesz az, mert ítéletre méltók maradnak az emberek, hanem csakis arra nézett, hogy az Úr rá feladatot bízott, és neki szolgálnia kell. Mert gondoljuk végig, hogy hogyan is állunk mi a szolgálattal: ha a sikeresség, az eredményesség reménye egyértelmű, akkor könnyű végezni a szolgálatot, akkor még az elénk kerülő akadályokat is játszi könnyedséggel legyőzzük, mert bizonyosak vagyunk, hogy meglesz a gyümölcse a szolgálatunknak. De amikor azt látjuk, hogy szolgálatunknak nem lesz semmi eredménye, akkor a legtöbb esetben elcsüggedünk, és még azt is megkérdőjelezzük, hogy kell-e ez nekem, kell-e ezt végeznem így. Különösen igaz ez, amikor azt látjuk, hogy munkánk eredménye csak esetleg egy-két évig tart, a hatása nem olyan nagy, nem maradandó. Jósiásnak mind a két akadállyal meg kellett küzdenie. Az emberek romlottsága egyértelmű volt: látta, tapasztalta azt, hogy a nagy igehirdetések, a prófétai beszédek mellett nem tértek meg őszintén az emberek, látta, tapasztalta a képmutatást a király. Arra pedig, hogy munkájának nem lesz hosszú távú következménye, Jeremiás és Sofóniás próféták emlékeztették, amikor az ítélet visszavonhatatlan voltát hirdették meg számára. Ezek a próféták szerették ezt a királyt, mert hívők voltak, testvérek voltak, támogatták valószínűleg a királyt tanácsaikkal, ő pedig el is fogadta, mert istenfélő ember volt. De azzal nem tudták a királyt bátorítani, hogy a munkálkodásodnak csodálatos eredménye lesz, mert emberek százai, ezrei fognak az Úrhoz térni, ezt nem mondhatták, mert ellentmondtak volna annak az isteni üzenetnek, amit kaptak. Mondhatni, a királyt nem tudták jó reménységgel, jó eredményekkel bátorítani, akármennyire is sze-

rették őt. Mégis mindezek tükrében milyen csodálatos az, hogy Jósiás nem hátrált meg, nem fordított hátat a szolgálatnak, hanem mivel az Úrnak szolgált, mindent vitt tovább az elképzelése szerint, amit egy királynak tennie kell. Látszólag tehát Jósiás király ideje aranykor volt a hívők számára, mert a népnek adatott egy hívő vezető, mégis az ítélet ott lebegett Júda népe felett.

Egyrészt arra int minket ez az ige, hogy ne csak a külső folyamatokat nézzük az egyházban és az országban, hanem elsősorban a lelki állapotokat és helyzetet, és az alapján ítéljük meg, hogy mi hogyan is állunk hit terén. Másrészt ez az ige arra is buzdít minket, különösen is Jósiás esetére gondolva, hogy küzdjünk a szolgálatunkért, küzdjünk azért, hogy véghezviessük azt, amit az Úr ránk bízott. Ez a király csodálatos módon több akadályt legyőzött azért, hogy szolgálhasson az Úrnak. Leküzdötte az eredménytelenség kísértését. Napjainkban hány embert kísért meg az a gondolat, hogy mi értelme van ennek a szolgálatnak, ha semmi eredményt nem várhatunk tőle. Jósiás feltette ezt a kérdést, és azt mondta, hogy sok. Végezni kell, mert az Úrtól kapott szolgálat ez. Jósiás leküzdötte azt az akadályt is, hogy tudta, munkájának nem lesz hosszú hatása. Három hónapig uralkodott a fia, és elég volt ahhoz, hogy több évtizednyi munka semmivé váljon. Ezt előre tudhatta Jósiás, mert az ítélet meg lett hirdetve, és az ítélettel romlás jár, és Jósiás nem erre nézett. Nem alkothatok maradandót, nem marad fenn, és az emberek elfelejtik, amint meghalok, amit tettem, és elfordulnak az Úrtól. Akkor minek csináljam? Ezeket a kísértő gondolatokat ő szépen félreállította, és azt mondta, hogy ha az Úr mondja, igenis van értelme a szolgálatnak, és az Úr előtt maradandó az én szolgálatom, mert az Úrnak szolgálom, és Ő megjegyzi mindazt, amit Érte teszek. Nem a világi eredményességet kell pusztán nézni, hanem azt, hogy az Úr akarata szerint élek-e, cselekszem-e. A király leküzdötte azt az akadályt is, hogy naponként kellett a képmutatókkal találkoznia, akik ott voltak mellette az ünnepen, akik részt vettek a templomfelújításban, akik részt vettek a bálványtemplomok lerombolásában. A legtöbben nem értették, mi miéért történik valójában. Jósiás királyt olyan emberek vették többségben körül – értelemszerűen az őt támogató hívők mellett –, akik csak színeltek a hitet, akik csak úgy tettek, mintha az Urat imádnák, de mind a gondolataik, mind a tetteik arról tanúskodtak, hogy ők még a bálványokhoz ragaszkodnak. A királyt nem csüggesztette ez el, hogy az egyház ilyen állapotban van, hogy az egyházban sok a megtéretlen, hitetlen, képmutató, hanem végezte a szolgálatát. Mert nem azt mondta, hogy ezekért az emberekért miért tegyek bármit is, nem ez határozta őt meg, hanem az, hogy pont ezekért az emberekért kell tennem és hirdetnem az evangéliumot, hirdetnem az Úr könyörületét. A király mindezek ellenére végezte

azt, amiről úgy érezte, hogy az Úr rábízta, és azt személyesen az ő feladatává tette.

Manapság is sokan gondolják úgy, hogy hasonló időket élünk, mint Jósiás idejében. Sok a képmutató ember az egyházban, lelki megújulás nincs, bár látszólag külső élet, nagy aktivitás van a gyülekezetekben. Van, ahol a szociális szféra erősödik meg, az idősgondozás, a családgondozás, van, ahol a fiataloknak mindenféle programot szerveznek (csak az Igével nem foglalkoznak). Nagy az aktivitás nagyon sok gyülekezetben látszólag. De igazi élet nincs. Jósiás király példája bátoríthat bennünket abban, hogy mi se ezekre az akadályokra nézzünk, hanem végezzük a ránk bízott szolgálatokat, azok eredményét pedig, és a jövőt bízunk az Úrra, aki igazán ítél és kegyelmes. Ebben pedig vezessen minket az Úr igéje. Jósiás, amikor elé vitték a törvénykönyvet, megértette az utat, amelyen járnia kell, és aszerint intézkedett, mint király, és cselekedett, mint hívó ember. Minket is ne a jelenlegi állapotok befolyásoljanak, hanem az Úr Igéje elsősorban. Aszerint akarjunk élni, szolgálni, szeretni, megtérésre hívni. Legyen az ő példája bátorító számunkra úgy is, hogy amikor látjuk, hogy nehéz és eredménytelen a szolgálat, akkor kérjük az Urat, hogy tegyen minket is őhöz hasonlóvá, hogy ne a csüggedés, ne a reménytelenség, hanem az Úrnak való odaszántság uralkodjék bennünk.

Látjuk tehát, hogy Sofóniás könyve megírása hogyan akar megbátorítani bennünket, hogy testvérekként fogjunk össze, ahogy adott Jeremiásnak is testvéreket, akikkel egy evangéliumot, az Úr egy akaratát, és ugyanígy az ítéletet is hirdethették. Egymást bátorítva, támogatva éljünk, szolgáljunk, és munkánkat ne egyedül, hanem összefogva, egymás szolgálatára építve végezzük. Feltehetjük magunkban a kérdést: én hogyan csatlakozom be a gyülekezet nagy szolgálatába? Kikre, mikre alapozunk? Most csak egy példát mondok. Természetesnek vesszük, hogy a templom készen áll az istentiszteletre, de azt ugyebár takarítják, felfűtik, előkészítik, énekeket kiírják, a stúdiósok végzik a hangosítást, a felvétel körüli dolgokat, az internetre felkerül az Istentisztelet hanganyaga, a perselypénzt számolni, nyilvántartani kell, stb., és még csak az apróbb dolgokat mondom. Ezek alapvető dolgok. De mennyi szolgálat és munka van emögött. És a gyülekezetben mennyi lelki munka folyik azért, hogy az evangéliumot hirdessük! Ismerjük mi ezeket? Építünk-e mi erre? Vagy csak úgy, a magunk módján igyekszünk szolgálatni? Sofóniás könyve megírása bátorít minket abban, nem vagyunk egyedül hívők, és nem egyedül hirdetjük az evangéliumot.

Második fő üzenete, hogy ha nem látjuk szolgálatunk eredményét, ha az emberek csak színlelésből keresik esetleg az Urat, vagy szeretteink, családtagjaink nem hallgatnak hosszú időn át arra az örömmüzenetre, amit mi

nekik hirdetünk, akkor ne csüggedjünk el, hanem forduljunk az Úrhoz, kérjünk erőt, merjünk szolgálni akkor is, amikor látjuk, hogy eredménytelen lesz. Ne higgyük hiábavalónak a szolgálatot. A szolgálatunk eredményességét próbáljuk meg az Úrra bízni. Mi pedig tegyük azt, ami ránk bízott. Azt, hogy Ő hogyan áldja meg, milyen eredménye lesz, hallgatnak-e arra a szolgálatra, vagy sem, tényleg bízzuk az Úrra. Ő a szívek megújítója, mi nem tudjuk megújítani egymás szívét, és új életet adni. Ő igen. És ez bátorítson minket a szolgálatban, hogy küzdve az akadályok ellen, amit nagyon sokan felhoznak és emlegetnek, hogy én azért nem teszek semmit, mert az egyház ilyen, olyan, amolyan, mert a hívők ilyenek, olyanok, ezeket az akadályokat győzzük le, és végezzük a ránk bízott szolgálatokat, az Istenhez hívó lélekmentést az Úrban bízva, Őreá nézve. Isten Szentlelke támogasson és segítsen minket ebben, és adjon erőt, testvéri közösséget, hogy nagy bátorsággal merjük hirdetni, ami ránk bízott, ami mások számára az életet jelentheti.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, szeretnénk Neked mindenekelőtt hálát adni azért, hogy Te golgotai haláloddal és húsvétkori feltámadásoddal egy testté, egy test tagjaivá szerkesztettél bennünket, és azt mondtad, hogyha a test egyik része szenved, akkor a többi tag is vele együtt szenved, és hogyha dicsőségben van része az egyik tagnak, az a többi tag dicsősége is. Szégyennel valljuk meg, hogy gyakran nem ilyen szoros a közöttünk lévő testvéri kapcsolat, még egymás fájdalmairól, örömeiről is alig tudunk, és nem keressük ezt a fajta kapcsolatot, mert szívünkben valahol nem igényeljük ezt, mert azt gondoljuk, egyszerűbb egyedül élni, egyszerűbb nem őszintének lenni, nem kitárulkozni, mások elé vinni a problémáinkat, bajainkat, örömeinket, hálaadásainkat, hanem csak egyedül próbálkozni élni és tenni valamit. Urunk, kérjük, óvj meg minket ezektől a kísértő gondolatoktól, és szabadíts meg bennünket azoktól, hogy úgy, ahogyan Jeremiást és a többi prófétát ugyanazzal az üzenettel vértetted fel, és egymás támogatásában is erőt merítve szolgálhattak Neked és népednek, úgy mi is tudjunk így egymás támogatásából is erőt merítve szolgálni egymásnak és Neked.

Kérünk, hogy segíts megfáradt szolgálóidnak, azoknak, akik céltalannak érzik már azt, amit évek óta tesznek, akár napról napra, akár hétről hétre. Könyörgünk, add, hogy ne az eredményre tekintsünk, hanem alázattal azt Rád tudjuk bízni, és az legyen előttünk, hogy Hozzád hűek vagyunk-e, és azt végezzük-e, amit ránk bízál, vagy pedig feladjuk, mert úgyse látjuk értelmét. Köszönjük Neked Jósiás király példáját is, aki minden akadály ellenére, és az ítélet bizonyossága ellenére is tette azt, amivel megbízad, hívogatta egész népét Tehozzád, küzdött a bálványok és a bűnök ellen, és

AKADÁLYOKAT LEGYŐZVE SZOLGÁLNI

Téged akart dicsőíteni, és dicsőített is az ünnepen őszinte szívvel és hittel a hívőkkel együtt. Kérünk, Urunk, hogy jusson eszünkbe az ő esete is.

De még inkább jusson eszünkbe, amit szent Fiad által vittél véghez, mert Ő is elutasítás, megvetés, gyalázat mellett végezte földi szolgálatát, és így jutott a golgotai keresztre is. De Ő mindezekkel nem törődött, hanem Reád tekintett, és arra a jóra, amit végeztél Őáltala. Kérünk, segíts, hadd lehessünk az Ő követői, ebben adjon nekünk a Szentlélek bölcsességet, szeretetet, erőt, türelmet.

Könyörgünk beteg testvéreinkért. Kérünk azokért, akik lelkükben, szívükben, vagy testileg hordoznak fájdalmat. Te legyél az ő erejük és kérünk, hogy erősítsd őket hittel és az evangélium örömeivel.

Könyörgünk a fiatalokért, akik még keresik szolgálatukat, hogy Te adj útmutatást nekik. Köszönjük azokat, akik már több éve vagy évtizede a gyülekezetben szolgálnak, és azt, hogy Te magad vagy az, aki alkalmassá teszel egyáltalán minket a szolgálatra.

Kérünk, hogy támogasd népünk vezetőit is, hogy Igédet, egyházadat képviselve tudják vezetni ezt az országot. De könyörgünk egyházunk vezetőiért és szolgálóiért is, adj munkásokat az aratásba. Oly sok helyen van nélkülözés ilyen szempontból, hiányzik az ember, Te látod ezt, Istenünk, kérünk, támassz hitet, támassz odaszántságot, hívd el Te magad szolgálóidat.

Könyörgünk, hogy egyen-egyenként hadd gondoljuk végig, amit üzentél, hogy mi hogyan szolgálunk, mi az, amiben testvéreinket kereshetnénk, támogathatnánk, és hogyan lehetne még jobban együtt, akaratod szerint a Te dicsőségedre élnünk. Kérjük ehhez Szentlelkedet, az engedelmesség lelkét, kérjük az Ő bölcsességét, támogass minket Őáltala.

Krisztusban bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

396. ének

1. Ébredj, bizonyágtévő Lélek! A várfalakra örök álljanak,
Kik bátran szólnak harcra készek, Ha éj borul le, vagy ha kél a nap.
Hívásuk zengjen messze szerteszét, Az Úrhoz gyűjtve népek seregét!

2. Ó, bárha lángod fellobogna S ébredne föl sok nemzet fényinél
Ó, bár sok szolga, sarlót fogva, Aratna, mígnem leborul az éj!
Urunk, e roppant, ért vetésre nézz: A munka sok, a munkás oly kevés!

3. Küldd útra hírnökid csapatját, És adj erőt onnan felül nekik,
Hogy veszni a pogányt se hagyják, És szerteúzzék Sátán seregét.
Országod jöjjön el minél előbb, Hirdetve szent neved dicséretét!